„Goed, dat is afgesproken. Dag .... beste meid."
„Ik heet Greta."
„Dag Greta."
„En hoe heet jij?"
„Frits," loog ik.
„Dag, Frits."

Na nogmaals de belofte te hebben afgelegd, dat ik den volgenden dag om kwart na 2 aanwezig zou zijn, mocht ik eindelijk vertrekken. 't Leek mij wel toe, alsof Greta zich een hartelijker afscheid had voorgesteld, doch ik hield me maar, alsof ik zulks niet snapte.

Den dag daarna was ik om half 2 present. Ik belde echter niet aan de woning der Veelners, doch stelde mij in den omtrek verdekt op, daar ik het plan had beraamd, om Mevrouw Veelner te bespieden. Ik behoefde niet lang te wachten: spoedig zag ik een dame, keurig gekleed, het huis verlaten en de richting naar de binnenstad inslaan. Ik volgde haar ongemerkt door een geheel complex van straten en zag haar ten slotte in een nauw straatje verdwijnen, dat in iedere andere stad als een „steeg" betiteld zou worden. In den Haag kent men echter geen stegen, zoodat ook ik de smalle gang tusschen twee rijen huizen maar met den naam „straat" zal aanduiden. Mevrouw Veelner scheen hier goed bekend te zijn; zonder aarzelen liep zij eenige meters door en opende toen een klein poortje, dat, naar 't mij toescheen, tot een tuin of binnenplaats toegang gaf. Mijn nieuwsgierigheid was nu ter dege geprikkeld en ik bleef in het straatje geduldig wachten, totdat Mevrouw Veelner zich weder zou vertoonen. Mijn geduld werd echter op een harde proef gesteld; 't duurde tot half zes, vóór dat de geheimzinnige ambtenaarsvrouw weder te voorschijn kwam. Zij haastte zich nu naar de naastbijzijnde tramhalte, stapte op de electrische en begaf zich rechtstreeks naar huis, steeds door mij gevolgd.

Ik wilde mij nu tot elken prijs overtuigen, of mevrouw Veelner er een gewoonte van maakte dergelijke geheimzinnige uitstapjes te doen, in welk geval bijna met zekerheid kon worden bepaald, dat deze uitstapjes met het luxeleven van het ambtenaarsgezin in verband stonden. Daarom besloot ik het huis der Veelners niet uit het oog te verliezen. Ik kocht in een naburigen bakkerswinkel eenige broodjes en zocht toen naar een goede schuilplaats, van waaruit ik na het invallen der duisternis de ambtenaarswoning zou kunnen bespieden. Een portiek-woning aan de overzijde scheen mij daartoe een gunstige gelegenheid te bieden. Zoodra de schemering intrad beklom ik de trap van dit huis, legde mij plat op den grond van het portiek en loerde als een roofvogel naar den overkant. Eenige malen passeerden mij bewoners van het portiekhuis, die hun woning in- of uitgingen, doch ik stoorde mij niet daaraan en bleef in mijn loerende houding. Mijn ijver werd echter niet beloond: wel zag ik bij de Veelners bezoekers en bezoeksters komen en gaan, verwelkomd of uitgeleid door den heer en de vrouw des huizes, doch de beide laatstgenoemden verlieten hunne woning niet.

THE JOCKS.

Wij geven onzen lezers hierboven een tweetal foto's van „The Jocks", een troep Schotten, die met hun vermakelijke voorstellingen den soldaten aan het Westelijk front de noodige afleiding bezorgen. De bovenste plaat stelt een drietal der spelers voor; de benedenste geeft een blik op een repetitie temidden der puinhoopen.

Ik had ongeveer tot elf uur zoo gelegen en voelde mijne ledematen verstijven, toen ik plotseling aan de overzijde groote beweging ontwaarde. Er verschenen een tweetal politie-agenten, vergezeld van een ouden heer, die bij de Veelners aanbelden. Greta deed open; er volgde een fluisterend gesprek, toen kwam ook de heer Veelner naar voren en het vijftal richtte plotseling zijn schreden naar het portiekhuis, waar ik mij verborgen had. Onwillekeurig kroop ik in een hoekje, ten einde onbemerkt te blijven en toch zelf alles te kunnen waarnemen, wat er verder geschieden zou. Mijn hart popelde van verwachting. Was misschien de politie een spionnage- of smokkelcomplot op het spoor, waarin ook de Veelners deel hadden?

De twee politieagenten bestegen de trap van het huis, waar ik verscholen lag, gevolgd door den ouden heer en Veelner, terwijl Greta de achterhoede vormde. Met begrijpelijke spanning zag ik toe. Opeens riep één der politieagenten:

„Kijk, daar in het hoekje ligt de kerel! Kom jij er maar eens gauw uit, mijnheer de inbreker." Geen haar op mijn hoofd dacht er op dit oogenblik aan, dat die woorden *mij* golden. Ik verwachtte nog steeds de onthulling van een ingewikkeld complot! Spoedig werd ik echter tot de wreede werkelijkheid geroepen, doordat de politieagenten mij onzacht bij de armen grepen en omhoog trokken, terwijl de oude heer zeide: „Die kerel ligt nu al vanaf half acht hier het huis van mijnheer Veelner te beloeren."

Greta keek nieuwsgierig naar den gewaanden inbreker, doch slaakte een kreet van ontzetting toen zij mij herkende. Met groot misbaar vertelde zij, dat ik met haar een afspraak gemaakt, doch mijne belofte niet gehouden had en dit feit werd als een bezwarende omstandigheid tegen mij beschouwd, n.l. als een poging om door middel van de dienstbode op de hoogte te komen van het doen en laten der Veelners, ten einde aldus het gunstige tijdstip voor een inbraak te bepalen.

Veelner van zijn kant herkende mij als den persoon, die hem op het Ministerie een bezoek had gebracht.

Er hielp geen verontwaardigde tegenspraak mijnerzijds: ik moest de politieagenten naar het bureau volgen, waar mij door den dienstdoenden inspecteur een streng verhoor werd afgenomen. Ik werd grondig gefouilleerd, doch tot verbazing van de rustbewaarders kwamen geen inbrekerswerktuigen te voorschijn. Mijn portefeuille genoot de eer van een nauwkeurig onderzoek, waarbij eenige aan mij gerichte brieven voor den dag kwamen en doorlezen werden.

Ik bewaarde op alle vragen een hardnekkig stilzwijgen en weigerde iedere inlichting omtrent mijzelf en het doel van mijn verblijf op den harden grond van het portiek. Tegenover Veelner wilde ik n. l. mijn detective-ambt niet verraden, ten einde dit heerschap niet tot verhoogde voorzichtigheid te nopen! Ook aan de politie wilde ik mijne connecties met „Het Arendsoog" niet openbaren, gedachtig aan de